

Πέθαναν γλώσσες, φράσεις, και σοφοί,
που τους αφάνισαν εκ γης προσώπου
λουφές και αισχροπονία. Κι επί τόπου
έμεινε μούσα πια ξερακιανή

κει που πάλαι ήιδουν. Και που τραγουδεί,
αδιαφορία απαντά, που χρόνια κόπου
χαράμισαν τρεις-πέντε, όποιοι κι όπου,
να ξεδιαλύνουν κάποια πτυχή αμυδρή.

Ιαχές οι μακαρίτηδες, μουγκρίζουν:
«Ρε άντε που μας ποιείς μνεία!» Και τι προσμένω;
Τζίφο. Τεθνάσιν, ντε. Τι καζαντίζουν;

Μου μένει η πέτρα μου. Σφιχτοκρατώ
τον λίθο ετούτο τον αδροκομμένο
που εκπόνησα—για αέναο πια καιρό.

1997-6-25.